

[Ministeren for handel, industri og søfart.]

tene hurtigere, end vor betalingsbalance og forholdene iøvrigt kan holde til. Det tilbageskridt, som i så tilfælde bliver resultatet, vil efter min opfattelse være meget uheldigt; vi har endnu ikke den valutareserve, som vi skal have, når vi skal gennemføre så dristig en udvidelse af importen, som det ærede medlem hr. From i hvert fald synes at være indstillet på.

Med hensyn til udnyttelsen af denne yderligere import er det naturligvis meningen såvidt muligt at benytte de fremtidige bevillingsudstedelser på områder, hvor automobilfordelingsnævnet i øjeblikket har de største vanskeligheder. Vanskeligheder har nævnet ganske vist på mange områder, men der er dog et par områder, hvor man måske nok må sige det er særlig besværligt; jeg peger blandt andet på, at det stadigvæk er således, at rejsende, der skal leve af at sælge varer og ofte må føre store og tunge prøvekollektioner med sig, også i landdistrikter, stadigvæk ikke har kunnet få vogne i tilstrækkeligt omfang. Jeg tænker også på det problem, som det ærede medlem var inde på: invaliderne, som for at udføre deres daglige arbejde i mange tilfælde må have lettelse med hensyn til de transportmidler, de skal bruge. Jeg er dog bange for, at selv med den forhøjelse, som det i øjeblikket er muligt at gennemføre, vil det ikke være muligt på alle områder at tilfredsstille selv de berettigede krav, der er. Gabet mellem det, der ønskes, og de muligheder, der i øjeblikket foreligger, vil formentlig stadig være for stort. Det er naturligvis min mening i den udstrækning, det overhovedet er muligt, og så snart de økonomiske forhold berettiger dertil, at gå videre med hele dette spørgsmål.

Til sidst vil jeg gerne sige til det ærede medlem hr. Tholstrup, at jeg i hvert fald ikke for øjeblikket er i stand til at diskutere spørgsmålet om afgifterne og deres nedsættelse eller ændring; det er forøvrigt et spørgsmål, som ikke vedrører mit område, og jeg tror ikke, det har nogen nævneværdig interesse at diskutere det ved denne lejlighed. Hvis det ærede medlem går frugtbar med ideer i den henseende, synes jeg, det ville være naturligt at få dem taget op til drøftelse sagligt og teknisk, for at man kan se, hvilke muligheder der foreligger. Jeg vil dog sige, at efter min vurdering er

der ikke i øjeblikket nogen økonomisk basis for frigivelse af automobilimporten, men det er min agt fortsat at arbejde i den retning, og jeg håber, at det indenfor en overskuelig fremtid, uden at jeg er i stand til at angive noget bestemt i den retning, i hvert fald skulle være muligt at behandle alle de berettigede krav på en sådan måde, at der ikke bliver anledning til kritik.

Lars P. Jensen: Der lå i mine udtalelser så afgjort ikke noget angreb på automobilfordelingsnævnet, men jeg fastslog, at når kun 20 pct af de ansøgninger, der kom, kunne bevilges, var det, uanset de hæderlige bestræbelser, man gjorde sig for at fordele retfærdigt, umuligt at gøre det. Jeg har iøvrigt heller ikke kritiseret de generelle retningslinier, som nævnet har lagt for sine afgørelser, men jeg har sagt, at der i enkelte af disse afgørelser efter min opfattelse forekommer åbenbare urimeligheder.

Det regnestykke, jeg har stillet op, kunne ministeren ikke acceptere. Jeg vil gerne gentage, at i 1951 var gennemsnitsprisen ved salg af automobiler 7 000 kr., og det vil sige 4 200 kr. eller 60 pct. til ejeren og 2 800 kr. til vejfonden. Hvis ministerens forslag nu bliver ført igennem, vil det med det gennemsnitstal, vi havde pr. 1. september 1952, som, efter hvad det blev oplyst i landstingsudvalget, var 6 000 kr., betyde, at sælgeren først får de 2 000 kr. afgiftsfrit og derefter af resten, de 4 000 kr., får 60 pct., d. v. s. at han får 4 400 kr. eller 200 kr. mere end i 1951, da der var en højere pris på vogne. Det er det, vi synes er urimeligt.

Jeg skal ikke gøre ret mange bemærkninger til det ærede medlem hr. Stæhr Johansen. Jeg synes, at hans argumentation er noget søgt, når han hævder, at hele misèren, stillet op i relation til den vognpark, vi har, på hundrede og en snes tusind biler, skulle skyldes den socialdemokratiske regerings forsømmelser i 1948. Jeg tror ikke, at importen har noget at gøre med en regerings eller en handelsministers vilje, ellers må vi stille den højtærede handelsministers udtalelser om, at han ikke kan give importen af biler fri, op i relation til ministerens vilje. Jeg tror, importen har noget med mulighederne at gøre, ellers kunne man også henvise til perioden under